

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 8.

APRIL 15th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois, by order of the President, A. S. Burlison, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvete-ga Srca Jezusovega", "Edinost", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan, Mr. Joe Podpečnik.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. A. L. Bombach, Mrs. Ivanka Gaspari.
Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogačnik.
Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.
Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton Pa.—Mr. Anton Malesich.
Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schifferer.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.
Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Frank Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.
La Salle, Ill.—Mr. J. Strukel.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. Math Ogrin, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.
Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglan.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs. Frances Plautz.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.

Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

Našim naročnikom in do-brotnikom kakor tudi vsem ro-jakom v državah Pennsylvania in West Virginia naznanjamo, da jih bo te dni obiskal Mr. MICHAEL ŽELEZNIKAR.

On je pooblaščen pobirati naročnino, oglase in sploh vse, kar je zvezi z našimi listi "AVE MARIA", "EDINOST" in "GLASNIK PRESV. SRCA JEZUSOVEGA".

Vsem ga toplo priporočamo in obenem prosimo, da mu gre-do rojaki na roke v vseh ozirih.

UPRAVA IN UREDNIŠTVO
AVE MARIJE, EDINOSTI
IN GLASNIKA P. S. J.

Širite

Katoliško

Časopisje

ŠTEV. (No.) 8.

APRIL 15th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

AVE MARIA!

H. B.

Kako zapeljive obljube! Navadna, obubožana potomka nekdanj tako slavne kraljeve hiše Davidove bi bila željno segla po njih, kakor otrok po sladkorju. Njena duša bi se bila zatopila v veliko preteklost svojih pradedov in na novo vstalo kraljevo prihodnost svojih potomcev. Njen Fiat, 'Zgodi se!' bi bil nadangelju prej zadonel nasproti, predno je svoje izgovoril. Marija pa, ta ne navadna hči Davidove hiše, je imela tudi proti tem sijajnim obljubam svoje pomisleke. Kako se bo to zgodilo, mu je v vsej ponižnosti odgovorila, ker moža ne spoznam? Še enkrat ji je moral Gabrijel poseči v besedo in jo potolažiti, da ostane njena zaobljubljena čistost kljub materinstvu neoskrunjena. Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila, in zato se bo Sveto, ki se bo rodilo iz tebe imenovalo Sin božji. Šele na to zagotovilo je Marija dala nad vse skromen pritrdilen odgovor: Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!

V tistem trenutku je božja Beseda vzela človeško naravo na se, Marija pa je iz brezmadežne device postala deviška božja Mati.

Ave Maria in njemu sledeči Fiat! Zgodi se! je tedaj mejnik v Marijinem življenju. Iz prvorojene božje hčerke, kakor jo imenuje sv. Tomaž Akvin, je postala božja Mati. Če je bila prej v svoji brezmadežnosti le najlepši otrok Adamove družine, najbližja angeljem, je

po angeljskem Ave in svojem Fiat postala mati Najvišjega in kot taka vzvišena nad vse kore angeljev, tako, da za Bogom moramo častiti Marijo najprej. Prej najlepši cvet izvoljenega ljudstva starega testameta, je po tem zaduhtela kot roža skrivnostna vsem narodom, kakor je pri obisku tete Elizabete sama v preroškem duhu zapela: Odslej me bodo blagrovani vsi rodovi.

Angeljski Ave Maria in Marijin Fiat pa ni samo mejnik v Marijinem življenju, ampak tudi v zgodovini človeštva. Po grehu je človeštvo začela objemati vedno strašnejša noč umskih zmot in npravnega propada. Neda leč od rajskih vrat vidimo ležati mrtvo truplo mladeniča v cvetu mladosti. Žrtev zločina. Poznamo ga. Abelj je. Lastni brat Kajn ga je zvalil na polje in pobil. Čem dalje gremo za iz raja izganim človekom tem manj človeškega vidimo na njem, tem večja zverina je in zverinska tudi njegova dela. Tu vidimo ležati novorojenčke, ki jih je iz kateregakoli vzroka kratko malo proč pometal, kakor mi preobilen mačji zarod. Tam na polju rimskega patricija je videti sužnja kako opravlja delo tovarne živine. Mej njim in živino po paganskih nazorih itak ni bilo družega razločka, kakor da so sužnja smatrali za gospodarjevo orodje, ki govori, vola, pa za orodje ki muka. Enega in drugega je gospodar lahko prodal, zamenjal ali pobil. Ondi gledamo človeka kako se s slastjo masti z mesom sočloveka,

drugod zopet kako ga daruje božanstvu kot spravi dar. In ta božanstva kako verno zrcalo so človekove propadlosti. Težko si je misliti kak znan živ ali mrtev predmet, da bi mu ne izkazoval božje časti. Celo omikani Grki in Rimljani so poznali dolgo vrsto bogov, mej njimi pijance, nečistnike in drugim moralnim napakam podvržene. Kaki so bili šele tisti, ki so take bogove častili, si lahko mislimo.

Toda naj je človek še tako globoko gazil po blatu in krvi, naj ga je obdajala še tako neprodorna tema, spomina na nekdanje lepše dni, ki je živel od roda do roda in upanja, da mu zopet zasijejo, ki je je vzel še iz raja s seboj in dasi potvorjeno skozi tisočletja ohranil, tega spomina in tega upanja ni nikoli popolnoma zamoril v sebi. Da, po temi in blatu in krvi tavajoč si je želel nekdanjih lepših dni in v dnu duše hrepenel po rešilni roki, ki bi ga vzdignila iz propadlosti, za kar sam ni čutil več zadostne moči.

Ko so Judje, ki so imeli obljube o Devici, ki bo spočela in sinu rodina, ko so pagani, mej katerimi je živel čeravno potvorjen prvotni evangelij o ženi in njenem zarodu, ki bo kači glavo strla, kratko ko je vse človeštvo živelo v pričakovanju skorajšnega prihoda Rešenika in se željno oziralo po isti srečni ženi-devici, ki ga ima roditi, je tam v skromnem Nazaretu že stala pripravljena ladja za drugega Noeta-rešitelja iz duhovnega potopa—Marija, izbrana mati Odrešenikova.

Na angeljski Ave Maria in Marijin Fiat se je Odre-

šenik vkrcal v njo. V trenutku ko se je to zgodilo, je bil konec paganske dobe, dobe teme in prekletstva, začela se je nova, krščanska doba, doba luči in blagoslova, doba v kateri človek s pomočjo Odrešenika in Sodrešenice, ki ga nam je dala, lahko postane zopet človek, da ne samo vsakdanji človek, ampak tudi vzor človek, svetnik, samo če se z obema rokama oprime njune rešilne roke in se posluži sredstev, ki mu jih v obilni meri dajeta na razpolago. Zgodovina krščanstva prča, da to ni le baharija, temveč gola resnica. Kamorkoli je krščanstvo s polnimi žarki posijalo, bodisi v srca posameznih, bodisi v družbo, povsod se je začelo pomladno življenje, vse lepo in solučno.

Tako je angeljski Ave Maria in njen Fiat mejnik v Marijinem življenju in v zgodovini človeštva. V Marijinem življenju znači po leži dobi brezmadežnega devišstva še lepšo dobo deviškega, božjega materinstva, v zgodovini človeštva pa pomeni po temni dobi trdega peklenškega suženjstva zlato dobo prave resnične prostosti otrok božjih. Toraj bi res ne bilo prav, če bi praznik tako bogate vsebine pustili brez spomina mimo nas.

Da bi bila tudi naša Ave Maria mejnik mej temno dobo verske mlačnosti in brezbriznosti posameznih in nasebin, ter jasno, solučno dobo verskega preporoda, tako pri posameznih, kakor po nasebinah, to je naša želja, to bodi delo nas vseh! Marijo pa prosimo: Fiat Fiat-Zgodi se! Zgodi se!

Rev. Evstahij Berlec O. F. M.:

OB SLOVESU.

Zapuščaš dom, domače trate,
na tuje greš —
Ah, ti ne veš,
kako bojim se, dete, zate!

Li močna boš dovolj, devica?
Nevarna pot! —
Vse polno zmot! —

Smehljajo se cvetoča lica,
ti gledaš sanje, sanje zlate,
otrok si še, —
le meni mre
srce v skrbeh, devica, zate! —

LILIJA IZ RAJA.

K.

Vendar ako nam Bog v takih težkih trenutkih odtegne svojo milostno pričujočnost, ako nam po sladkih urah tolažbe in veselja, skrije svoj obraz, ko mi ne čutimo več njegovega blagodejnega vpljiva, ko se nam zdi, da ne vodi več naših korakov — o kako britko čuti tako duševno zapuščenost vsako človeško srce! Kakor v temnih oblakih in megli se zgubimo. Polasti se nas velik nemir neka čudna nezadovoljnost samih s seboj in samo z veliko silo in prizadevanjem je mogoče ohraniti pri vsem tem jasnost duše, ki je tako potrebna in po kateri tako hrepenimo.

Toda ta prečista in nedolžna devica, ta močna žena in junaška žena, je ohranila ta svoj duševni mir neskaljen v svojem ponižem srcu.

Njena duša se je skoraj vedno mudila v nebeških višinah. Ne vrišče ne tehoti, ne tema ne svetloba ni moglo niti za trenutek zatemniti njene duše, da bi zgubila izpred oči svojega — Boga.

Seveda Jožefov značaj ni bil tak. Ni bil tako nebeško miren, kakor je bil Marijin. Naravno in razumljivo. Kakor je rekel, je šel že skozi marsikako težavo in skozi marsikako poskušnjo življenja. Vse je res zmagovito prenesel. Premagal je človeško slabost in ostal zvest svojemu Bogu. Kakor veliko nas Gospod vodi k sebi samo potom velikih križev in poskušanj, tako je vodil

tudi Jožefa. Težave življenja vedno razvijejo v človeku posebno silo, kateri pravimo junaštvo, ki dviga človeško dušo vedno višje in višje, nazadnje do Boga. Jožef si je pridobil mir življenja s svojimi velikimi poskušnjami, skozi katere je šel. Ti boji so pa pustili v njegovi duši sledove, kakor jih puste v vsakem človeku, rojenem od žene. Kaj čuda, če ga je strašila misel, da bi se znale te poskušnje vrniti, da bi prišel sedaj, ko je nekoliko časa že okusil posebno sladkost, katere do tedaj ni bil vajen zopet velike poskušnje. Srce njegovo se je balo, kakor bi bila vsa ta sreča samo priprava na še večje poskušnje, kakor so bile one, katere je že prestal.

Nekako leto potem, od kar sta prišla Jožef in Marija skupaj, je bila Herodova plača končana in Jožef je zgubil delo. Nekoliko časa je iskal primerne delo družega dela po Jeruzalemu. Toda ravno takrat ni kazalo, da bi se kaj kmalu našlo. Zato se je obema zdelo najbolje, da se vrneta v Nazaret in da se naselita v mali hišici, katero sta Joahim in Ana zapustila Mariji.

Bilo je spomladi. Ravno so minuli velikonočni prazniki. Jožef in Marija sta mislila, da je to najprimernejši čas, da tudi ona dva odpotujeta. Veliko ljudi je prišlo v Jeruzalem tudi iz Nazareta. Imela bosta družčino na dolgi poti. Zato sta poiskala svoje prijatelje, se jim

pridružila ter odšla iz Jeruzalema.

Ko sta prišla v Nazaret v Marijino hišico, zveselila se je Marija zelo, ko je stopila v hišico, kjer je bila rojena in kjer je preživela prva leta svojega življenja v družbi svojih tako ljubljenih starišev. Solze srce so jo polile, pa tudi solze žalosti, ko ni našla v hiši več onih dveh src, ki ju je tako ljubila. Stara postrežnica, ki je bila že dolga dolga leta pri hiši, je še živela v nji kot varhinja. Kako se je ta zvesta duša zveselila, ko je zagledala svojo novo gospodinjjo! Kako s ponosom in veseljem ji je razkazovala, kako skrbno je čuvala premoženje ta leta, od kar sta umrla stariša.— Razkazovala je krasne gredice s cvetjem, katere je tako skrbno gojila, kakor takrat ko je bila doma še Marija kot deklica, ki je tako ljubila nežne cvetke, zlasti lepe bele lilije. Marija je vsa vesela poslušala zgovorno zvesto deklo in se ji zopet in zopet zahvaljevala za te usluge.

Marija je potem razkazovala Jožefu ves svoj dom in malo premoženje. Mala hišica je bila postavljena pod strmo pečino, ki jo je varovala prehudega vetra in viharjev.— Šla sta tudi po polju na njive, katere so bile njihove. Šla sta pri tem mimo figovega drevesa, pod katerim je rajna mati Ana tolikrat jokala nad svojo nesrečo, ker ni imela otrok in pa mimo drevesa, kjer je

začutila presrečna, da je mati, da bo uslišana njena prošnja — in pod katerim sta oba sklenila, da bosta posvetila Marijo službi Gospodovi v templju.

Marija se je slednjič usedla pod to figovo drevo v senco, kakor je tolikrat videla sedevati svojo dobro rajnko mater Ano. Spomini na prelepo otroško dobo so se ji obnovili. Oči so ji orosile solze.

"Tu v tej hišici, na tem posestvu so preživeli moji stariši marsikako srečno in veselo uro. Jožef, ti si sedaj moj oče, moja mati in vsa moja družina. Ti, katerega mi je božja previdnost dala za variha in branitelja, ti edini si vreden, da živiš na tem svetem kraju. O, naj ti da Vsemogočni, da bi dolga leta preživel tukaj v srečnem življenju. O, da bi bila tudi midva kedaj v lep zgled čednostnega življenja drugim, kakor sta bila Joahim in Ana!"

Hišica je bila jako priprosta. — Prav nič bolja ni bila, kakor Jožefova v Jeruzalemu. Bila je je pa snažna in videlo se je, da jo je skrbna roka negovala. Spalnico Joahima in Ane je Marija ponudila svetemu Jožefu, mej tem ko je za se ohranila manjšo sobico, kjer je preživela svoja prva otroška leta. Svetloba je prihajala v to izbico skozi odprtino na stropu, ki se je lahko zapirala s posebnim pokrovom, kadar je bil dež ali mraz. Nad odprtino se je spenjala po strmi pečini nad hišico divja vinska trta, ki jo je zagrinjala kakor lepa zelena preproga. Ko je Marija natančneje ogledovala svojo sobo, opazila je skozi odprtino tudi še gnezdice, katero je tolikrat videla še kot otrok. Kako se je zveselila vsega tega!

Mirno je zaspala Marija oni večer zopet v svoji sobici, po dolgi, dolgi ločitvi. Sanjala je o rajni materi in očetu. — Zjutraj so jo prebudili ptički, posebno jezične lastovičke, ki so prepevale svoje jutranje hvalnice vsemogočnemu Stvarniku na vejicah divje trte na strehi.

Da, kako mili so morali biti spomini za Marijo, ko je bivala zopet

v tej priprosti sobici otroških let! Kako polna je bila sladkih spominov. Toda, Marija, angelji te več ne bodo zibali, kakor so te v tvoji mladosti prav v tej sobici. Veselje bo le prekmalu minulo. Čas lepih sladkih sanj zlatih mladih dni mineva, Božja obljuba, dana pred toliko in toliko leti človeškemu rodu, se bo tukaj spolnila. Nebes nebesa se bodo nad to sobico odprla, da bodo rosila grešni zemlji Onega, po katerem je hrepenelo vse stvarstvo. O, Marija, pripravi svoje srce, za preveliko blaženost, katera bo objela tvojo dušo prav kmalu, a tudi za preveliko žalost ne dolgo za tem.

Ti pa, duša moja, pomiri se! Naj te nikar ne moti veselje in nebeška radost, o kateri boš poročala, da se je zgodila v tej hiši nad to nebeško ženo Marijo. Veseli in raduj se, vsaj to je samo tvoja ljuba mati.

OZNANJENJE.

Tiho in mirno so tekli dnevi Jožefu in Mariji v revni nazaretski hišici, tako tiho in mirno, da sta komaj vedela kedaj se je umikal dan dnevu in odhiteval v večnost.

Toda po nekoliko mesecih je pa prišla sprememba.

Nekega popoldne je bilo, ko je Jožef ravno hitel s svojim delom, katerega je naročil sosed, da ga mu dokonča do večera. V vas pride mladenič, tujec, kateremu se je videlo, da je prišel od daleč in da je hitro hodil.

V vasi je izvedel, kje stanuje Jožef in odhitel je naravnost k hišici.

"Bog bodi s teboj!" je pozdravil Jožefa, ko je stopil v delavnico.

"In s teboj!" odgovoril mu je Jožef in pogledal mladeniča, katerega ni poznal.

"Si ti Jožef, sin Jakopov, sin Matanov?"

"Ti praviš!" odgovori mu mirno Jožef začuden, kaj mu hoče tuji mladenič.

"Jožef, pošilja me tvoja sestra Marija hči Kleofova. Njen mož je daleč z doma po svoji trgovini in ne ve kedaj se vrne. Toda sestra je težko obolela in najbrže ne bode

več dolgo. Toda boji se, da bi njeni otroci ne ostali ob njeni smrti do prihoda očeta sami, zapuščene sirote brez varstva in nadzorstva. Zato mi je rekla: "Selim, prosim te, pojdi v Nazaret in poišči tam mojega brata Jožefa, ki tam živi. Povej mu, v koliki stiski sem in ga prosi v mojem imenu, naj ne zapusti vboge zapuščene reve v tej težki uri. Nemudoma naj pride sem k meni! Takoj sem se podal na pot in sedaj sem tu. Naj Gospod gane tvoje srce, da se odločiš in greš z menoj k smrtni postelji svoje stiskane sestre, ki te željno pričakuje, ako je sploh še pri življenju!"

Jožef si je obrisal pot s čela in sedel na bruno, ki je ležalo na tleh. Videlo se mu je kako je utrujen. Tudi mladenič je sedel.

Jožef že dolgo let ni imel na zemlji nikakih bližnjih sorodnikov, kakor samo to sestro. Bila je veliko mlajša od njega. Rojena je bila, ko je bil oče že v letih. Ko je umrl oče, skrbel je Jožef za njo in jo omožil. Zato je pa ostala globoka bratovska ljubezen med njima prav do sedaj. Kaj čuda, da ga je ta nepričakovana novica zelo užalostila. Za trenutek se je zamislil in solze so ga porosile. Potem je pa obrisal solze in odšel v hišo k Mariji.

"Moja sestra, katero moj Bog ohrani še mnoga leta, mi je poslala mladeniča z žalostnim naznanilom, da je bolna na smrt in s prošnjo, da bi prišel nemudoma k nji. Kakor pravi mladenič, je nevarno bolna in bo težko še ozdravela. Ne morem drugače, kakor da uslišim njeno prošnjo v stiski in grem k nji v Mezopotamijo. To pa pomenja, da me več mesecev ne bode doma".

Na obrazu Marijinem je opazil presenečenje in otožnost.

Zabolelo ga je. Vendar srce ga je gnalo, da gre k svoji sestri v stiski in ji pomaga.

"Naj te Gospod varuje v času moje odsotnosti, Marija", je nadaljeval ljubeznivo, da bi jo potolažil. "Ako ti bo dolg čas, pogovori se s staro našo deklo ali poidi pa k teti Elizabeti. Kolikrat te je že va-

bila, da jo obišči. Kakor nalašč, sedaj imaš lepo priložnost, da je obišeš in ostaneš pri nji dalje časa, da se jaz ne vrnem. Vendar, ako hočeš! Če nočeš, pa ostani doma”.

“Naj te Gospod varuje na vseh tvojih potih nevarnega potovanja”, je odgovorila Marija ljubeznjivo”, in naj ohrani tvojo sestro pri življenju, da ne bodo ostali njeni otroci sirote. Ako pa ozdravi, zakaj bi je ne pripeljal sem, da bi živela z nami? Kako z veseljem bi ji jaz stregla!”

“Ako ji Bog ohrani življenje in se bo dalo to urediti, storil bom tako. Marija”, je rekel Jožef, ki se mu je dopadlo Marijino povabilo. “Skušal bom pripeljati seboj svojo sestro, da bomo živeli skupaj. Vendar kako me žalosti, da moram zapustiti tebe samo za tako dolgi čas! Kako me skrbi dan, ko boš ostala sama tu! Kedo te bode varoval, kedo te branil? Kedo skrbel za te?”

Marija ga je ljubeznjivo pogledala, kakor bi se mu s pogledom hotela zahvaliti za tako nežno in ljubeznjivo skrb.

“Ali ni že do sedaj govoril z nama?” je rekla. “On želi celo moje srce in dala sem mu je celo. Moje srce je napolnjeno z njegovo ljubeznijo, Jožef, in tako velika je moja ljubezen do Njega, da je vse drugo nič. Ne boj se za me! Ne boj se, da bi mi bilo dolg čas! Kako naj mi bode dolg čas, ko vendar veš, koliko tolažbe najde moja duša v Bogu in v pogovoru z Njim?”

“Prav imaš, Marija. Kako naj nam bo dolg čas, ako pa imamo svojega dobrega Boga poleg sebe, s katerim se lahko vsak trenutek tako ljubeznjivo pogovorimo”.

Tako je Jožef odšel z mladencem!

Marija je ostalo sama doma s staro zvesto služkinjo. Sedaj je bilo še manj dela zato je lahko skoraj celi svoj čas posvetila Tistemu, ki je bil popoln gospodar njenega srca — Bogu. Celi dan je preživela le v goreči molitvi, v premišljevanju, v svetih pesmih in čitanju svetih knjig.

Popolnoma se je odtrgala od sveta in živela samo Bogu. Tedaj je pa občutila njena čista duša tisto veliko nebeško tolažbo, katero daje Bog tistim, ki so popolnoma Njegovi. — Čisto srce je najčistejši tempelj božji. Katero srce je bilo pa kedaj čistejše in svetejše, kakor je bilo srce prečiste device Marije, izvoljene posode vse svetosti, izbrane od vekomaj, da bo prebivališče božje Besede, ki se bo včlovečila.

Ko je nekega dne zopet tako klečala zatopljena v svojo prisrčno in gorečo molitev, zasvetilo se je nenkrat po celi hišici. Iz te svetlobe pa zagleda angelja, ki stopi ves krasan in lep pred njo. Njegovo oblačilo se je svetilo kakor vshajajoče jutranje solnce. Svetel oblak je napolnil celo hišico, da se je Mariji zdelo kakor da plava v zračnih višavah nad pozlačenimi oblaki.

In angelj Gospodov jo nagovori: Naj nam pove celo zgodbo sveti pisatelj, ki je vse to zapisal pod vodstvom svetega Duha samega in po njegovem navdihovanju.

“In šesti mesec je bil angel Gabriel od Boga poslan v Galilejsko mesto Nazaret, k Devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef iz hiše Davidove in Devici je bilo ime Marija. —

“In angel je prišel k njej ter rekel: “Češčena milosti polna! Gospod je s teboj! Blažena si med ženami!”

“Ko je pa ona njegovo govorjenje slišala, se je prestrašila in razmišljala, kakšen bi bil ta pozdrav.

“In angelj ji je rekel: “Ne boj se, Marija, zakaj našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš v telesu in rodila Sina in imenovala boš njegovo ime Jezus.

“Ta bo velik in imenovan Sin Najvišjega in Gospod Bog mu bo dal sedež njegovega očeta Davida in kraljeval bo v hiši Jakobovi od vekomaj.

“In njegovega kraljestva ne bo konec.

“Marija pa je rekla angelu: “Kako se bo to zgodilo ko moža ne poznam?”

“In angel ji je odgovoril ter ji re-

kel: “Sveti Duh bo prišel v te in moč Najvišjega te bo obsenčila, in zato bo Sveto, ki bo rojeno iz tebe, imenovano Sin božji”.

“In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi spočela sina v svoji starosti in ta mesec je šesti, njej, ki se imenuje nerodovitna, zakaj pri Bogu ni nemogoča nobena reč”.

“Marija je pa rekla: “Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi”.

In angel je odšel od nje.

Tako se je zgodila največja skrivnost, kolikor jih pozna človeška zgodovina.

Mi se ponižno priklonimo s kolenom kadar koli izgovorimo besede te skrivnosti: In beseda je mesto postala! V sveti ponižnosti molimo to skrivnost, ker je ne moremo razumeti. Vemo, da se je zgodila, vemo da je resnica, da je dejstvo, naš razum je pa premajhen, da bi jo razumel da bi jo zapopadel.

Oznanilo nebeškega poslanca je pustilo v duši prečiste Device skrivnostno blaženost, ki jo je objemala. Marija je čutila nekaj, kar se ne da popisati, kar je čutila samo ona, ko je stopila v zvezo z Onim, ki je neskončna Blaženost vseh svetih duš. In ko bi je posebna milost ne bila podpirala, ne vzdržala bi te nezmerne radosti. Ostala je še dolgo v teh svetih občutkih in v strmenju nad vsem tem, kar se je prav kar ž njo zgodilo. Je li mogoče da je On, katerega nebes nebesa ne morejo obseči, stopil k nji? In vendar, mora biti res, angel ji je to povedal! Da, Bog je govoril in Beseda je meso postala! Ona je mati Odrašenikova. Ona mati Sina Božjega?

More človeški razum zapopasti, more človeška duša občutiti, kar se je zgodilo v teh trenutkih v srcu Marijinem? Kako neskončno skrivnostno združenje je bilo sklenjeno med Bogom in stvarjo, med Očetom in Devico, kateri je zaupal svojega “edinorojenega Sina”, med neskončnim Razumom in modrostjo, tim, kateremu je zaupal svojo Besedo. — To mogočno Besedo, ki bo odrešila in prenovila celi svet.

Kaj so vsa čista in serafinska zamaknenja vseh svetnikov, ki so se dvignili v nebeškem gledanju iznad zemlje proti nebesom, kaj so vsa zamaknenja svetih mučencev, kaj je vsa sreča, vsa radost vseh čistih duš, v primerni s zamaknenji in z radostmi, s srečo tega prečistega srca Marijinega!

O Marija, ko bi Ti samo kapljico te nebeške nezapopadljive radosti, katero si občutila v teh trenutkih, zhlila na našo revno zemljo, cela zemlja bi se spremenila v raj. Da, ko bi mi imeli vsaj mal pojem te blaženosti, kako bi bolj srčno zahrepeneli po naši dedščini, po ne-

besih, kjer je tudi nam pripravljeno to veselje, če tudi ne v toliki meri, kako bi se nam studile vse posvetne veselice, vse posvetne dobrine, vse posvetno vživanje in kako bi srčno iskali onega, česar človeško oko še ni videlo in človeško uho še ni slišalo in človeško srce še ne občutilo, kar pa je pripravil Gospod tistim, ki njega ljubijo.

In ko je odšel nebeški poslanec od Marije, ko je spolnil svoje naročilo, zatrepetalo je celo stvarstvo v skrivnostnem veselju: "Moje ljudstvo; bodi potolaženo! O, Sion, dvigni se in obleci se v krepost in okraši se v slavo! Gospod se te je usmilil in Tvoj Odrešenik prihaja!

Veseli se, zemlja, in veselje naj se razlega od kraja do kraja! Že je obnovljena nova zveza med Bogom Stvarnikom in stvarstvom. Že se bliža konec sužnosti prekletstva!"

In radostno se je vrtila zemlja dalje okrog svoje osi in angeli so hvalelili in slavili Boga radi njegove milosti in njegovega usmiljenja do človeka. Naši prvi stariši so znova začutili okus one blaženosti, ki jim je sladila njihova srca pri stvarjenju pred grehom.

In hudobni duh? O, da ni tudi hudobni duh občutil saj kapljice te blaženosti je bilo zato, ker ne more več ljubiti.

Naša vera je vera veselja.

H. B.

Naši nasprotniki, zlasti rdeči, nam kaj radi mečejo v obraz, da mi ljudi tolažimo s posmrtnim veseljem in srečo, ker jim tu ne moremo ničesar nuditi. Taki pač naše vere in kar nam ona ne samo obljubuje kakor oni, ampak tudi daje, ne poznajo, ali pa nočejo poznati. O naša edino prava vera je vera veselja, ne samo ono ampak tudi tostranskega veselja. Vendar nas pa kot oznanjevalce te sv. vere očitek naših nasprotnikov morebiti le malo zadene. Morda mi res preveč povdarjamo le onostransko srečo, ki nam jo obeta naša vera, premalo pa tostransko, na podlagi iste sv. vere. Pa če to delamo, brez dvoma ne delamo zato, ker bi ne imeli o njenem pomenu za pravo zemeljsko veselje ničesar povedati. Brezbrižnost ljudi za nebeško veselje in srečo, ki nas čaka po smrti, za katero se pa mnogi tako bore malo brigajo, ampak je vse njih stremljenje obrnjeno v časno srečo, to nas žene v drug ekstrem, to nas silí, da bolj povdarjamo večno kot časno veselje, ki je

sad vere. O, ko bi tisti, ki nam očitajo, da delamo z nebeškim veseljem reklamo za svojo vero, mogli privrženecem svojega evangelija dati le senco tiste častne sreče, ki jo daje naš evangelij onim, ki se ga drže, bi bili lahko zadovoljni. Mejttem ko oni svojim privrženecem obljubujejo nebesa, dajo jim pa v resnici tu mali, tam veliki pekel, naš sv. evangelij obljubuje in da tu mala, tam pa velika nebesa.

Da naša vera je vera tudi tostranskega veselja. Res da ne tistega živaljskega veselja, za katerim bogopozabni svet tako hlepi in drvi. Te vrste veselje prav tako malo zasluži to lepo ime, kot javna grešnica ime devica. Ko bi imel človek samo želodec, bi že ne rekel, a ima tudi neskončno plemenitejšo dušo. Želodec in srce sta preveč različne narave, da bi se mogla z enim in istim zadovoljiti. Kdaj je imel človek toliko sredstev na razpolago, kakor danes, da si napravi tostransko življenje komudno in lagodno. In vendar ali se je kdaj v toliko srcih

pojavi hrepeneče in koprneče vprašanje: Preljubo veselje o j kje si doma? Ali je bilo to vprašanje kdaj tako splošno, tako svetovno, kot je zdaj. Kamorkoli pridete mej take, kateri iščejo tukaj nebes, v čiščenju boga trebuha, povsod boste zastoj iskalí pravega veselja. Umevno! Vol in osel sta zadovoljna, če sta sita in spočita, človek ne, dokler je srce lačno in žejno.

Pravo človeško veselje je doma v srcu, odkar prihaja na smehlja joči se obraz in v zadovoljno smej oča se usta. Srce je pa samo takrat veselo, kadar je združeno z njim, za katerega je vstvarjeno. Čim tesneje je združeno z njim, tembolj veselo bije. Koliko stopenj združenja z Bogom, toliko je stopenj veselja. Seve popolno veselje, brez primesi vsake grenke kapljice žalosti, je toliko časa izključeno, dokler je človek na potu proti svojemu cilju Bogu. Dokler je še mogoča ločitev od njega, in dokler smo na svetu je vedno mogoča, o popolnem veselju ne more biti govora.

Tako bo šele v nebesih, kjer ne bo nikakega strahu ločitve več. Kolikor veselja je pa človeško srce na zemlji zmožno, ga nam nudi naša sv. vera in samo ona. Kajti samo ona nam kaže pravo pot k Bogu, viru vsega pravega in resničnega veselja. Le v njej in po njej, z njenimi nadnaravnimi močmi in sredstvi, se nam je mogoče vedno bolj bližati temu viru, vedno globlje zajemati iz njega, dokler se v nebesih popolnoma ne potopimo vanj.

To ni samo naša baharija, ampak resnica, ki jo življenje posameznih, družin in narodov potrjuje.

Že vsakdanje življenje nudi dosti dokazov za to. Kje je slišati manj tožba, godrnjanja, zabavljanja, kje je videti manj solza in s čemer se človek daje duška svoji notranji boli, ki mu stiska srce, ali pri kakih bogopozabnih posvetnjakih, alž mej kakimi vernimi hribovskimi težaki? Oni so morda tako srečni, da lahko žive v izobilju brez dela, ti se morajo dan za dnem potiti za svoj slab vsakdanji kruh. In vendar pri teh zadovoljnost in tiha sreča, pri onih notranja razoranost, razdvojenost, ki ji z ogorčenimi izrazi dajejo duška. Ni zastoj naš goriški slavček, Gregorčič iz nižav, koder je že videl se vlačiti sem od mest in trgov strupeno meglo pokvarjenosti, zaželel nazaj v planinski raj. Tam v kakih odročnih hribov, ki jih moderni Bogu sovražni duh še ni dosegel — žalibog je tudi teh vedno manj — je še pravo veselje doma. Po takih gorskih kotih in rebrih se še sliši pesem, ki prihaja iz zadovoljnega, ker nepokvarjenega, vernega srca, mejtem ko jo je v nižavah, zlasti pa v obližju mest, vedno redkeje slišati. Bogu vdana srca so polna poezije in petja, s katerim dajejo duška svojemu prekipevajočemu veselju in sreči. Bogu odtujena srca so mračna, melanholična, njih pesem je prisiljena, je mrzla, pesem gramofona.

Najzgovornejše priče, da je naša vera tudi vir tostranskega veselja in sreče, so menda svetniki, ki jih je ta vera popolnoma prevevala. Po

nazorih sveta o veselju in sreči, bi morali biti oni največje puščobe na svetu. V resnici so bili pa najbolj veseli ljudje. Bi rekel primerjajmo procente veselih in srečnih mej Bogu udanimi dušami s procenti onih, ki iščejo veselja in sreče mej svetom, pa kaj bomo primerjali, ko niti enega, ki išče veselja in sreče v posvetnih dobrinah izven Boga, da proti volji božji, ni srečnega. Med Bogu udanimi dušami pa zopet ni nobenega žalostnega, nesrečnega otožnega. Sv. Tomaž Akvinski pravi, da je najgotovjše, Lomber pa, da je najsplošnejše znamenje krščan-

ske popolnosti veselo razpoloženje. Sv. Frančišek Saleški je isto malo hudomušno izrazil: Žalosten svetnik je pač res en žalosten svetnik. Opat Apolon kar ni mogel gledati svojih učencev žalostnih. Pagani in sužnji sveta naj bodo žalostni je dejal, ti imajo vzrok za to. Pravični pa in ki Boga poznajo in vedo kaj jih čaka, naj se po besedah apostolovih vselej vesele. Tega so se svete duše tudi vedno držale, ne toliko radi zunanega spodbujanja, kakor iz notranjega nagiba.

Sv. Antonu Pušč., sv. Pahomiju,

sv. Bonaventuri, sv. Bernardinu Sijenskemu, sv. Egidiju Asiškemu in toliko drugim, sta se jim veselje in sreča iz obrazov smejala. Sv. Martin Turonski, sv. Terezija, sv. Frančišek Sal., sv. Alfonz Ligvorij, so bili ob času razvedrila vedno razpoloženi za kako umestno šalo. Sv. Stanislavu Kostki so morali nekoč radi prevelikega notranjega veselja in sreče mrzle obkladke devati na srce. Blaženi Don Bosco je vstanovil društvo "veselost". Veselo in srečno, kolikor je izgnancu in popotniku na tem svetu sploh mogoče jim je potekalo življenje, vesela in srečna je bila tudi njih smrt, ki jo tisti, ki se pehajo za svetnim veseljem s strahom in trepetom pričakujejo. Te Deum so peli, ko se je duša trgala od telesa, kakor n. pr. angleški mučenik kardinal Fischer na šafotu.

To velja o posameznih, velja pa tudi o družinah. Dokler je Bog v družini, kateremu si vsi družinski udje po najboljših močeh prizadevajo služiti, vlada kljub raznim krížem in težavam zadovoljnost in sreča v njej. Ljubezen, sloneč na trdnem temelju vere, jih družu v eno harmonično celoto. Če se je hudiču posrečilo zasejati ljuliko verske mlačnosti, brezbriznosti, ali celo sovražnosti v njo, četudi morda v enega samega njenega uda, je že ven s prejšnim veselim razpoloženjem. Mora leže na njo.

Slednjič velja isto tudi o narodih. Njih zgodovina to spričuje. Sv. Janez Zlatousti je mej drugimi Feničanom in Sircem oznanjeval sv. evangelij. Sodobni zgodovinarji poročajo, da je sv. vera, ki so jo sprejeli tudi njih narodni značaj popolnoma preobrazila. Prej mrki in mračni, so postali živahni in veseli. Sloveči kardinal Vaughan pravi, da je bila Angleška, dokler je bila še katoliška, znana kot "merry England — vesela Anglija", šele protestantizem jo je napravil tako mrzlo in mrko. Isto trdi učeni Döllinger: Danes tako mrki in redkobesedni Anglež je bil pred reformacijo vesel. Tudi zgodovina nemškega na-

roda to potrjuje. Ernest Wildenbruch piše: Kam je razzvenela nemška pesem? Nemčija je bila nekdanj vesela dežela. Zнала se je od srca smejati, bolj kot katerikoli drugi narod. Kam je vse to prešlo. V hrušču velikih mest, ki se naslajajo ob neslanem importiranim humorju, se ne sliši več smeha Germanije. Obličje Nemčije je dobilo gube, ki jih prej ni imelo, vdrtine, v katerih se skriva otožnost, pobitost in nekaka utrujenost. Da bi se le zbudil nekdanj mogočno se smejoči, ponosni nemški junak. O da bi naš narod zopet postal veselega srca.

Dr. J. Gspann mu odgovarja, kje je vzrok tej veliki spremembi značaja naroda. Tudi naši nemški predniki, pravi, so bili takrat najveselejši, ko so najzvesteje živeli po kato-

liški veri. Zlata doba nemškega pesništva pade v čas, ko je bila Nemčija globoko katoliška, to je čas križarskih vojsk (1190—1330). Vsa tedanja poezija, narodna in umetna diha veselje in razigranost. To je doba procvita nemškega humorja, ki nam od vse povsod, celo iz sodnjih dvoran, doni na ušesa. Šele z reformacijo, protestantizmom, je zavladovala v nemških srcih mrtva zima. Šele ta zimska doba je rodila Nemcem filozofe Schopenhauerja, Hartmanna, Nietzscheja, ki so na svetu videli le gorje in solze, sploh smatrali svet za tako slab, da slabši sploh biti ne more, v vsakem oziru.

Prijatelj, družina, narod moj, ali veš zdaj, kje je veselje doma. V Boga vdanih srcih. Veselje je sin-

ček ljubezni. Kakor hitro se je srce ljubeče oklenilo Boga, za katerega je stvarjeno, mu zasije solnce veselja in sreče. Sije mu tem lepše, čem tesneje se oklepa svojega Boga. Isto velja za družino in narod. Zato če hočeš, da v tvojem srcu, tvoji družini, tvojemu narodu veselo pojoča pomlad prežene mrtvo in mrzlo zimo, okleni se zopet s celim srcem Boga, k njemu pelji nazaj svojo družino in stori kar moreš za katoliški prepod svojega naroda, na katerega ustnicah je tudi že zelo zamrla nekdanj tako blagor glasna pesem veselja. Vero, trdno in živo posameznim, družinam, narodu nazaj in z njo se bosta vrnila vesela pesem in smeh, ki sta zabela življenja.

Rev. Evstahij Berlec O. F. M.

TISTIM, KI SO ODPADLI OD CERKVE.

Ali naj me ne gane
vaša duhovna beda?!
Umrla je luč
vam notranjih oči —
Zgubili ste ključ
do rajskih zakladov;
ah, le bajka, bajka prazna
se vam zdi
resnic resnica, Kristova beseda!
Ali naj me ne gane
nesreča vaših duš,
sirote zapeljane?! —

Rev. Evstahij Berlec O. F. M.

RAZDEJANJE V DUŠAH.

Evropa ti nesrečna moja,
sovražnega središče boja,
ti ena sama bolečina,
od zunaj, znotraj razvalina!

“Ljubezen”! “Mir”! — Le prazne
sanje!

O strašno v dušah razdejanje . . .
Beseda božja ni jim sveta,
Boga ne slušajo — Očeta! . . .

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.
(Dalje.)

Kar je ljubezen do samega sebe z ozirom na posameznega, to je narodno čustvovanje z ozirom na narod. Oboje je nekaj naravnega, samo da ima ljubezen do samega sebe v naravi, kakoršna je, globlje korenine, kot ljubezen do naroda. Narodnih izdajic imajo saj suženjski narodi dosti. Takih, ki bi sami na se pozabili, boste malo našli, mej pametnimi saj ne. Ker je oboje nekaj naravnega je tudi oboje v pravih mejah nekaj dobrega. A le v pravih mejah. Ne smemo pozabiti, da je greh človeka kar se tiče nadnarave vbil, kar se narave tiče pa rani. Človek po grehu je glede sebe rojen egoist, samoljubnež, glede narodnosti pa rojen narodni šovinizist, prenapetež. Da se ljubezen do sebe in do naroda razvije v pravih mejah, potrebuje blagodejnih žarkov krščanstva. Kamor ti več ne sijejo ali sijejo le še z zimsko toplino, tam cvete egoizem in pri narodno probujenih ljudstvih narodni šovinizem.

Ker solnčni žarki krščanstva modernih kulturnih narodov, saj njih vodilnih krogov, morda še z zimsko toplino več ne ogrevajo, se ne smemo čuditi, če je je danes narodnost njihov bog, ali recimo raje njihov malik. Bog in narod. — Za križ častni in sloboda zlato — ter podobna naša in tuja gesla, ki tako lepo izražajo mesto, ki je ima narodnost zavzemati, da se drži v pravih mejah, ta gesla so danes v resnici le še zgodovinskega pomena. K večjemu so mogotcem tega sveta še dobrodošla vaba in vada, da svoje verne podaničke lažje spravljajo v vojne mesnice, kakor mohamedani svoje v sveto vojsko, s tem da razvijejo Mohame-

dovo zastavo. Pa še ti se ne puste več za nos voditi in na tak navidezno pobožen način izrabljati za žrtve narodnega malikovavstva.

Dokler bodo moderni narodi temu maliku vihteli kadilnice, naj o kakem pravem trajnem miru sploh ne sanjajo. Kakor namreč egoist, samoljubnež, ne pozna mej zasebnih pravic, tako narodni šovinizist

ne mej narodnih pravic. Tu in tam govori strast, kjer pa strast govori, tam pravica molči in če govori jo nihče ne posluša. Narodni šovinizem pozna le eno pravico, pravico močnejšega, ki pa prav tako zasluži to ime, kot ropar ime poštenjaka. Zato danes enteta jermena reže z naših hrbtov, kakor se ji zljubi in mi vpijemo kaka krivica se nam godi. Če bi bile pa centralne sile zmagale,

bi bile pa one prav tako brezobzirno, če ne bolj, postopale s premaganci. Danes imajo Italijani nenasiten apetit, jutri ko se kolo časa zavrti, ga znamo imeti mi. Tako narodi s svojim šovinizmom sami vedno novo vojsko kuhajo. Vedni strah pred njo, vedne žrtve za njo je kazen, za njih narodno malikovavanje.

Tudi od naše strani se maliku narodnosti tu in tam preveč kadi. Je sicer umljivo, nikakor pa ne upravičeno. Mi smo podobni izvoljenemu ljudstvu starega testameta, ki je krog in krog obdano od malikovavskih narodov, večkrat samo bolj ali manj zabredlo v malikovavstvo. Enako so mej nami,—ki smo vse na okoli obdani od modernih narodnih malikovavcev, kateri nam neprestano mečejo v obraz brezdomovinstvo—mnogi, posamezni, društva, časopisi, lajiki, duhovniki, začeli udarjati na strune, ki ne zvone krščansko, ampak pagansko narodno. Kar je n. pr. naše starokrajsko časopisje za časa prevrata iz strahu pred nasprotnimi narodnimi malikovavci pisalo o svojih bivših voditeljih in gospodarjih, to je bilo janičarstvo, ki bi nikdar ne smelo dobiti v katoliškem listu prostora. Še manj na mestu je, če duhovnik zapade malikovanju narodnosti, kakor je to storil del češke duhovščine in mu hoče slediti tudi del jugoslovanskega svečeništva. Njih vzor je narodna cerkev, za vsako ceno, tudi če proti Rimu. Torej molohu in maliku narodnosti so pripravljene žrtvovati tudi to, kar mora biti vsakemu kristjanu, še bolj pa duhovniku, najdražje, pravo vero in njeno nezmotljivo učiteljico sv. Cerkev.

To so moderni Judeži, ki za slavo narodnega moža, društva, stranke, stanu, prodajajo čast kristjana, katoličana. Da izrazito krščansko-katoliška oseba, društvo, stranka, stan, kaj takega ne stori, je jasno. To delajo le katoliške kukavice in razni sladki poštimovci, ki brez pooblastila od strani Boga in vraga, da proti odločni volji obeh, delajo na njun kompromis. Vzrok temu je deloma medlo versko prepričanje, deloma pa pomankljivo povdarjanje katoliških narodnostnih načel. Mi vedno, kadar se nam očita brezdomovinstvo, le slovesno proti temu protestiramo in sklicujoč se na razna dejstva, povdarjamo svojo narodnost. Zakaj ne bi jasno izpovedali, da tako narodni, kakor so tisti, ki nam kaj takega očitajo, mi nismo, ne moremo in nečemo biti, ker malikovanje kakoršnokoli, se z našo vero ne strinja. Mi ljubimo narod. To ni samo v skladu z našo vero, ampak je popolnoma v njenem duhu. Čem bolj je kdo prežet od verskega duha, tem plemenitejša je tudi njegova ljubezen do lastnega naroda. O sv. Frančišku Asiškem, enemu največjih svetnikov, se pravi: E stato piu santo fra Italiani, e piu italiano fra i santi — je bil najbolj svet mej Italijani in najbolj Italijan mej svetniki. Pa ravno zato, ker ljubimo narod, ga nečemo imeti za malika, to bi bilo njegovo poniževanje. V luči vere je narodnost ideal, izven luči vere je idol.

To bi morali mi večkrat povdarjati ne pa s strahom in trepetom capljati za našimi narodnimi malikovavci, ki nam narodnega čustvovanja itak ne bodo nikoli priznali, če se damo tudi na Ciril-Methodovskih kresovih sežgati za narod. Za katoličana je preponiževavno iskati priznanja n a r o d n e g a čustvovanja pri ljudeh, ki imajo o narodnosti docela krive pojme. Povejmo jim to asno, dolžni smo sebi, svojim in njim. Povejmo jim brez ovinkov in odločno, da je nam najprej Bog in ona, ki je nezmotljiva učiteljica njegovega nauka sv. katoliška Cerkev, potem šele narod. In

v pravočasno orientacijo jim povemo še to, da mi raje narodno vtonemo v nemškem ali italijanskem morju, kot versko v slovansko-pravoslavni vodah.

Te in podobne misli so mi ukresali šovinistično-narodni pogovori mojih italijanskih sopotnikov, ko smo se ob s o l č n e m zatonu vozili proti Tržiču (Monfalcone) in dalje proti Benetkam. Nazadnje smo vsi pospali.

Ko sem se ob dveh čez polnoč zbudil, me je mučila silna žeja. Zahotelo se mi je po italijanskem "kijantiju". Kdor je že kdaj po Italiji potoval, ve kaj je to. Če ne ve, pa je kdaj bil v Italiji, naj nikar nikomur ne pove, da je bil, ali naj pa takoj pristavi, da je prostovoljen evropejski ali prisiljen ameriški abstinent. Drugim, ki še nikoli niso bili v deželi večnega mesta, bodi povedano, da je "kijanti" črno, oziroma rdeče vino, ki je po vseh italijanskih restavracijskih postajah prodajajo. V mirnih časih si dobil celo košarico grozdja, sadja in pol-litersko pletenico tega vina, vse skupaj, s košarico in pletenico, za eno liro. Če ni tudi tega vojska požrla, sem se boječe vprašal, ko sem se prebudil in od žeje suhe ustnice narazen vlekel. Hrepeneč sem se na prvi restavracijski postaji oziral skozi okno, odkod bo pri peljal "kijanti". Ni bilo treba dolgo čakati.

Sicer ni bilo treba košarice, ker se je lahko vse v roke vzelo, steklenica in par grozdov, a dobro, da je saj toliko ostalo. Tudi cena je bila primeroma nizka, nekaj nad poldrugo liro.

Iz našega časopisje sklepati, bi morali Italijani že zdavnaj od lakote umirati. Pa to je bila prav tako prazna tolažba kakor nemška, da bodo zdaj pa zdaj vse ententine ladje po podmornikih na dnu morja, ona pa na kolenih pred nemškim Mihelnom. Kolikor sem mogel jaz, skozi grede, spoznati, smo mi veliko bolj stradali kot Italijani. Šala, ki so si jo avstro-ogerski vojaki na soški fronti nasproti svojim sovražnim tovarišem privoščili, ni bila kaj na

mestu. Povračilo od sovražne strani bolj. Naši vojaki najsprednejšega strelnega jarka, ki je bil od sovražnega komaj par metrov oddaljen, so si nekega mirnega dne ta le "špas" privoščili. En prav zdelan čevelj, so napolnili z blatom in vso mogočo nesnago, za katero v strelnih jarkih niso bili nikoli v zadregi. Čevelj so zavezali in ga vrgli sovražnim tovarišem v jarek. Seveda so oni takoj razumeli kaj hočejo povedati, da je njih domovina, ki ima na zemljevidu podobo čevlja, vsa v najgršem blatu. A kmalu so dobili z obrestimi povrnjeno. Italijani so vzeli čisto nov čevelj, ga do vrha napolni z ričem, rozinami in drugimi takimi dobrotami, ter ga vrgli našim v jarek, obenem z napisom: Kar kdo ima, to pa da. Takrat na naši strani res ni bil že veliko boljšega, saj vojaki niso dobili. Zato bi si bili gotovo radi večkrat tak "špas" privoščili.

Ker jih lakota ni hotela prisiliti, da bi položili orožje, nam je časopisje po toliko njih brezvspešnih ofenzivah mašilo lačna usta s skorajšno revolucijo. Če so se kje kake ženske skupaj spravile in pred kakim preiskovavnim uradom malo porobantile, kar se je pri nas najbrž še večkrat zgodilo, ali je kje kak štrajk izbruhnil, so bili naši časopisi takoj polni poročil s senzačnimi napismi: V Italiji revolucija! Vse je zopet dvignilo glave. Vendar enkrat, je marsikdo — ki je svojo glavo popolnoma časopisju v najem dal, — zadovoljno vzdihnil. Dolgo so se držali. Človek bi mislil, da se bodo spričo tolikih porazov in njih znane mejsebojne prepirljivosti, o kateri pravi pregovor: "Tre fratelli tre coltelli, trije bratje trije noži, prej mej seboj stepli. No pa je bilo tudi takrat veselje, prerano. Tako smo živeli iz upa v up, dokler ni ves naš up v morje padel, morje pa v italijansko žrelo.

OČE.

H. B.

Podoben razvoj se vrši tudi v dušnem oziru. Opazujte otroke, dokler se še ne zavedajo. Ali se duša fantka kaj drugače javlja, kot punčke. Prav nič. Oba enako brcata, oba enako harmoniko vlečeta, oba po vsem ročici stegujeta, kar vidita, sploh iz njiju ravnanja ne moreš dognati ali imaš fantka ali punčko pred seboj, dasi njiju duši že delujeta, a ne še tako izrazito, da bi mogli že pri takih, ki so še v zibki govoriti o moški ali ženski duševnosti. Čem bolj pa si gresta spola v telesnem oziru v svojo smer, tembolj se začne javljati tudi različno dušno delovanje, ker telo je orodje duše. Koliko sta pa delavec in delo od orodja odvisna, to sami veste. Odtod dejstvo, ki je imate stariši vsak dan priliko na otrocih opazovati, da čem bolj se zavedajo, tembolj si gredo v svojih otroških vzorih narazen. Že pri njih igračah in igrah je to opaziti. Fantki imajo raje kojničke, deklice pa punčke, fantki se igrajo vojake, punčke pa kak ringaraja. Podobno kakor telesni, gre tudi ta duševni razvoj dalje vsak v svojo smer, do zrele moške, odnosno ženske dobe. A tudi v tej ima moška duševnost vedno še več ali manj ženskega v sebi in narobe.

Prav tako je z razvojem duhovnega življenja. Ako gledamo nedolžnega fantka in deklico ko molita svoj: Angelj božji, varih moj, — ali kaj drugega, nam še pri tako natančnem opazovanju ni mogoče govoriti o ženski ali moški pobožnosti, ampak govorimo le o prisrčni otroški pobožnosti, ki enako odseva iz obrazka in sklenjenih ročic fantka kot deklice. Pozneje je ločitev moške in ženske pobožnosti tudi v dobrem pomenu besede na mestu. Ista razvojna stopnja pobožnosti se drugače javlja pri moškem, kot pri ženski. Pri moškem je bolj hladna kot pri ženski, ker pri moškem prihaja bolj iz razuma mejtem ko pri ženski bolj iz čustev. Toda moška pobožnost brez pobožnih čustev, ni daleč od farižejske, ženska pobožnost brez hladnejšega razuma pa ne daleč od zloglasne histerije.

Kakor tedaj iz teh kratkih potez razvidite je vsak človek že po naravi moških in ženskih lastnosti, ki se v teku njegovega telesnega, dušnega in duhovnega razvoja vedno bolj izrazito kažejo in razstajajo vsaka v svojo smer, nikoli pa popolnoma ne razstanejo. V vsakem moškem ostane nekaj ženskega in

v vsaki ženski nekaj moškega, tudi na višku njunega razvoja, do smrti. Ti deleži pa niso pri vseh enakorazdeljeni. Da, razdelitev je tako različna, kakor so različni ljudje, katerih nobeden ni drugemu popolnoma enak. So moški, ki so izrazito žensko-moške narave, so ženske, ki so prav tako izrazito možko-ženske narave. Če se taka dva vzameta, je naravno, da je žena glava in "hvače" nosi, mož je pa tako bolj za božjega voleka pri hiši.

Nemci, ki so bolj vojaške narave menijo, da je to v vsakem slučaju zlo. To kažeta dva njih pregovora. Eden pravi, da je v zakonu mož kruh, žena pa surovo maslo ali "puter". Če je kruh mehak, "puter" pa trd, "poputran" kruh ni kaj priča. Drugi pa pravi, da sta zakonski mož in njegova boljša polovica, kakor št. 1 in 0. Mož, ki ga predstavlja št. 1, mora biti spredaj, žena, ki jo predstavlja 0, mora biti zadaj, to da 10. Ako je pa 0, žena, spredaj, 1. mož pa zadaj, na de niti ene cele, ampak le 0·1, eno desetinko. Teh misli sti bili tudi nemški občini Kirchgöns in Pohlögons, o katerih sporoča zgodovinar Riehl. V šestnajstem stoletju sti napravili mej seboj tole pogodbo: Če se bo kdaj v eni ali drugi kaj tako nezasliša-

nega zgodilo, da bi žena moža udarila, mora najprej sosed dotičnega, ki si kaj takega protinaravnega dopusti, sleme s strehe njegove hiše vreči. Nato morajo vsi možje zavezniške vasi z oslom v procesiji priti pred hišo brez slemena. Ženo, ki se govo hišo brez slemena. Ženo, ki se je tako spozabila, morajo posaditi na osla in jo okrog po vasi voditi vsem drugim v svarilo, da se jo nobena druga ne predrzne posnemati, možu pa v sramoto, da je tak pantofel—junak.

Nam se to ne zdi v vsakem slučaju zlo, če žena "hvače" nosi, tudi glede vzgoje otrok ne, ki jo imamo tukaj pred očmi. Številni zgledi, ki jih nudi družinsko življenje, nam dajejo prav. So žene-matere, ki imajo tako velik kos možkega v

sebi, da pri vzgoji lahko igrajo obe vloge, očeta in matere, znajo materinsko pobožati, a kadar je treba tudi očetovsko udariti. Iz rok takih mater, naj so že imele zraven sebe moža dobrička, alj so bile v vzgojni dobi otrok vdove, je človeška družba dobila že veliko celih mož, svetnikov. Ne vemo, zakaj bi se taki ženi-materi ne pustilo regimenta v hiši, če mož ni za to. Naj ima on pravo in naslov glave, ona naj bo pa izvršujoči organ, drugače znajo upniki sleme s hiše trgati. Seveda s tem nikakor nočemo reči, da bi bila narava samo nasproti nekaterim ženam tako darežljiva in samo nje obdarovala z lepo sorazmernimi ženskimi in moškimi lastnostmi. Se dobe tudi taki možje-očetje, ki znajo pri vzgoji otrok nadomestiti meh-

ko materino roko in ljubeče srce.

Toda mož-očetov in žena-mater, ki bi bili docela kos obem vlogam očeta in matere, je v primeri s številom očetov in mater malenkostno, so le izjeme. Danes celo te vedno redkejšje, kar pri današnjem lahko-mišljenem predzakonskim življenjem, s katerim mnogi še to vbi-jejo, kar jim je narava dala, ni čudna. Moramo biti hvaležni, če vidimo, da vsak, oče in mati, svojo vlogo dobro obvlada. Ker so tedaj to izjeme se mi tu nanje nimamo namena ozirati. Če smo se jih dotaknili, smo to storili zato, da se naših nadaljnih izvajanj ne bo z njimi pobijalo. Izjeme ne ovržejo pravila ampak je potrjujejo, pravi neki latinski rek.

(Dalje prihodnjič.)

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. Smoley.

ČETRTRA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

Nikdo izmed vas me ne vpraša: Kam greš? Jan. 16,5.

Pogosto je rekel Gospod svojim učencem, da jih bo zapustil: "Otročiči, še malo časa sem pri vas". "Še malo, in me ne bote videli". In v današnjem evangeliju smo slišali: "Grem k njemu, ki me je poslal". Ker je tolikokrat govoril o svojem odhodu, se je moral čuditi, da ga nobeden učencev ni vprašal, kam da gre. Zato jim je očital: "Nikdo izmed vas me ne vpraša: Kam greš?"

Apostoli niso vprašali svojega Gospoda, kam da gre, in On jih je radi tega grajal. Kako grajo pa še le zasluži kristjan, ki niti sebe samega ne vpraša: Kam greš? Odkod si prišel na svet in kam pojdeš, ko bo tega življenja konec?

In vendar so ta vprašanja tako velike važnosti! Le premnogo jih je, ki ne vedo dati odgovora na ta vprašanja in blodijo v tem življenju; podobni so mornarjem, ki plovejo po morju pa ne vedo, kam plovejo.

Mi hočemo danes te tri vprašanja premišljevati: Odkod si? Čemu si na svetu? Kam pojdeš po tem življenju? Dajmo si odgovor na ta vprašanja, da bomo sami sebe dobro poznali.

Odkod si prišel na ta svet?

S telesom iz zemlje, z dušo od Boga. Tako nas uči naša sv. vera. Zemlja — mati, oče — Bog.

S telesom iz zemlje. "Vstvaril je Gospod človeka iz prsti", je napisano v prvi knjigi sv. Pisma; in dalje: "Prah si in v prah se boš povrnil".

Ni nikakega dvoma, da pohaja naše telo iz zemlje, iz prahu, da se v

prah zopet povrne. Če je to resnica, čemu toliko napuha, čemu toliko prevzetnosti, čemu toliko pozdvigovanja drugega nad drugim?

Bodimo ponižni! Vsi imame en in tisti pričetek, imamo skupno mater — zemljo.

Duša je od Boga! To je druga resnica. Mrtvo telo si ni moglo dati duše, prst se sama ni mogla oživiti. Bog je vdihnil človeku dušo, in človek je postal živo bitje.

Človek ima dušo, in ta je od Boga. In ker je od Boga, je neumrjoča. Telo je iz zemlje, in izgine, razpade v prah; toda duše ne bo konec, duša ne bo razpadla. "Prah se povrne v zemljo, iz katere je svet", pravi sv. Duh, "duh pa se povrne k Bogu, ki ga je dal".

To je odgovor na prvo vprašanje: Odkod si? S telesom iz zemlje, z dušo od Boga.

Drugo vprašanje: Čemu si na svetu?

To vprašanje si je pogosto ponavljal sv. opat Bernard: Bernarde, ad quid venisti — Bernard, čemu si prišel na svet?

Čemu smo toraj na svetu? Na to vprašanje more dati odgovor edino ta, ki je človeka vstvaril, in to je Bog, on ga je vstvaril brezdvomno v gotov namen. In kaj pravi večna Resnica, čemu smo na svetu? Kristus Gospod pravi jasno: "Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice". Kaj pomenijo te besede? Njih kratek pomen je: Iščite Boga! Skrbite, da Ga bote poznali: častite Ga, ljubite Ga, služite Mu, in Bog Vam bo dal svoje kraljestvo. Zato ste vstvarjeni.

Vidite, prijatelji, kako vzvišen je naš namen. Toda mnogi na njega pozabijo. Vse drugo iščejo na svetu, edino le Boga ne! "Ad aeterna, non ad caduca natus sum — za več-

nost, ne za ta minljivi svet sem rojen", je rekel sv. Stanislav Kostka.

Da, za večnost, ne za ta minljivi svet smo rojeni!

In tretje vprašanje: Kam greš?

"Nikdo izmed vas me ne vpraša: Kam greš?", očital je Gospod apostolom.

Kam gremo? Odgovor je kratek: S telesom v zemljo, z dušo k Bogu. "Sume terra" — vzemi zemlja, kar je tvojega, vzemi Bog, kar je njegovega — tako moli duhoven pri pogrebih v starem kraju, ko vsipa z lopato prst na rakev. Telo je vzeto iz zemlje, duša je vdihnjena od Boga. Duše ne bo in ne more biti konec. Tudi truplo, katero polože v grob, kjer razpade, ne bo na veke tako ostalo. "Pride ura, ko bodo vsi, ki so v grobeh, slišali glas Sina božjega: vstali, tisti, ki so delali dobro, v vstajenje življenja, tisti pa, ki so delali hudo, v vstajenje sodbe". I telo se bo prebudilo — na dan sodbe!

Gremo toraj, kratko rečeno, k sodbi in k večnosti.

To resnico nekateri taje. Trdijo: S smrtjo bo vsega konec. Slavni pisatelj Segur pravi na to: "Seveda bo vsega konec s smrtjo, pri psih in mačkah in oostalih živalih. Toda pri človeku je s smrtjo še le začetek".

Da, prijatelji, z našo smrtjo se bo še le pričelo — novo življenje. Zato se spominjajte pogosto na poslednje reči!

To so tri važna vprašanja: Odkod si? Čemu si tu? Kam pojdeš? — Stavite si ta vprašanja pogosto, dajte si na nje pošten odgovor in temu odgovoru primerno tudi živite. K temu naj vam pa vsem Bog svojo milost da. Amen.

PETA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

Resnično, resnično vam povem: Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Jan. 16, 23.

Ena najbolj tolažilnih obljub, ki nam jih je dal Kristus Gospod, je ta, katero slišimo v današnjem evangeliju: "Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal".

Tako mnogih reči potrebujemo v našem življenju, za telo in za dušo, — in vse bomo prejeli od nebeškega Očeta, ako bomo le prosili. In kakor bi hotel Kristus potrditi svoje besede, da bodo po molitvi vse dobili, je dodjal: "Dosedaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in bote prejeli, da se bo dopolnilo vaše veselje".

O čem naj danes, ko nas Kristus vspodbuja k molitvi, premišljujemo, ako ne o molitvi? Da bote i vi radi in goreče molili, vam pokažem danes:

Kako je molitev potrebna, ako se hočemo zveličati? in

Kako je treba moliti.

Molitev je potrebna, ako se hočemo zveličati. Zakaj? Iz dveh vzrokov. Brez molitve bi ne vztrajali v dobrem, bi ne ostali stanovitni. — "Brez mene ne morete ničesar", pravi Kristus sam. Iz svoje lastne moči ne dosežemo ničesar; da ostanemo stanovitni, potrebujemo pomoči od zgoraj, in to bomo prejeli z molitvijo. Zato je Kristus tako goreče opominjal apostole: "Molite, da ne padete v skušnjava".

Poglejmo apostole. Komaj so Kristusa v getzemanskem vrtu vjeli in ga zvezali, takoj so vsi pobegnili. Peter je celo Gospoda zatajil. Kako se je to moglo zgoditi, da so apostoli bili tako nezvesti, posebno pa, da je Peter tako globoko padel? Ko bi mogli apostoli sami govoriti, bi nam povedali vzrok: Pozabili smo na Gospodov opomin, da bi čuli in molili. Mesto da bi molili, smo

na getzemanskem vrtu spali. Iz svoje lastne skušnje opominja sv. Peter vernike: "Bodite previdni in čujte v molitvah!" In apostol Pavel pravi: "Molite brez prenehanja!"

Brez molitve bi se nikoli ne poboljšali. Je sicer resnica, da se je mnogo grešnikov na čudežen način spreobrnilo. Sv. Pavel je bil kakor od bliska zadet, ko je jezdil v Damask, obsvetila ga je svetloba iz neba in spoznal je, kaj mu je storiti. Toda navadno je prvi korak k poboljšanju življenja, k izpreobrnitvi, molitev. Poglejte na razbojnika na Kristovi desnici! Bil je velik grešnik; toda v poslednjih trenutkih je prosil Gospoda: "Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo". In Gospod ga je uslišal: "Resnično ti povem: Še danes boš z menoj v raj". Ko bi razbojnik ne bil prošil, bi bil naj veke pogubljen; prošnja — molitev — ga je pa rešila. Spomnite se sv. Monike in nje-nega sina, sv. Avguština. Materina molitev je pripeljala sina na pravo pot. Marsikdo ima morda težke grehe na svoji vesti. Z zaupanjem, kakor razbojnik se obrni na Krista. On bo uslišal tvojo molitev in ti dal milost spreobrnitve. Marsikateri oče, marsikatera mati ima hudobnega sina, hudobno hčer; vsak opomin je zastoj; koliko solza pretoči morda mati, koliko kletvin izusti oče; toda, dragi stariši, vprašam vas, molite li kedaj za svoje otroke? Tega je treba, ne kletve.

Molitev je toraj k krščanskemu, pobožnemu življenju neobhodno potrebna. Kako pa naj molimo, da nam bo molitev koristila?

Najprej se pripravi k molitvi. Vsaj trenutek pomisli, s kom se boš razgovarjal pri molitvi. "Pred molitvijo", pravi sv. Duh, pripravi svojo dušo, da ne boš kakor človek, ki skuša Boga".

Moli pazljivo, moli ponižno. Pazljivost, ponižnost ste dve glavni lastnosti dobre molitve.

Moli stanovitno! Krasen zgled nam daje v tem oziru kananejska žena. Prosila je Krista, da bi ozdravil njeno hčer: "Usmili se me, Gospod, Sin Davidov! Moja hči veliko trpi od hudega duha". Kristus ji pa ni niti besede odgovoril. Žena se pa s tem ni dala ostrašiti in je vedno bolj prosila, tako da so njegovi učenci stopili k Gospodu in rekli: "Odpravi jo, ker vpije za nami!" On pa je odgovoril in rekel: "Zakaj prestopate tudi vi zapoved božjo zaradi svojega izročila? Nisem poslan, kakor le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše". Toda ona je le še prosila: "Gospod, pomagaj mi!" In je odgovoril in rekel: "Ni prav, vzeti kruha otrokom in ga vreči psom". Ona pa je rekla: "Kajpada, Gospod, vsaj tudi psički jedo drobtine, katere padajo z mize njih gospodov". Tedaj ji je Jezus odgovoril: "O žena! Velika je tvoja vera! Zgodi se ti, kakor hočeš!" In njena hči je ozdravela tisto uro. Zakaj ni Kristus takoj uslišal kananejske žene? Zakaj jo je navidezno zavračal? Ali je bil neusmiljen, trdega srca? Ne, ampak pokazati nam je hotel, kako moramo biti stanovitni v molitvi. In sam nam je dal zgled stanovitosti v molitvi. Trikrat je prošil v getzemanskem vrtu svojega Očeta, da naj vzame grenki kelih trpljenja od njega, lin končno dodjal: "Toda ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi". — Pri molitvi moramo biti tedaj tudi vdani v voljo božjo.

Moliti moramo nadalje s čistim, ali vsaj skesanim srcem; imeti moramo trdno voljo, da bomo svoje življenje poboljšali. "Kdor moli in greši", pravi sv. Janez Krizostom, "ta prav za prav ne moli, on se norčuje iz Boga".

Take lastnosti naj ima toraj vsa molitev. Molite pogosto, molite radi, molite stanovitno in vdani v voljo božjo, pa se bo tudi nad vami izpolnila Kristusova obljuba: — "Prosite in bote prejeli, da se bo dopolnilo vaše veselje". Amen.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Rimske novice. — Papež je daroval 200.000 lir za stradajoče na Kitajskem. V isti namen je prispevala propaganda 100.000 lir. Obenem je bilo naročeno vsem italijanskim škofom, naj v ta namen zbirajo prispevke. Nadalje je papež daroval 50.000 lir za popravo Marijine hišice, ki je, kakor smo poročali, pogorela. Ne dolgo prej je sv. oče loretško Mater Božjo proglasil za patrono zrakovplovstva.

Znani ukrajinski nadškof grof Szeptycky je imel v papežem zavodu za vshodne obrede govor o poslanstvu redovništva za zopetno združitev ločenih cerkva. — Pričela so se pogajanja med Vatikanom in angleško vlado glede vrnitve nemških misijonarjev v angleške naselbine, odkoder jih je pregnala vojna furija. — Francozki ministerski predsednik Briand je podregal v zunanjem ministerstvu, naj se pospeši vpostavitve diplomatskih zvez z Vatikanom.

Papežev sorodnik — prvi škof v Peking. — Papež je takoj ob nastopu svoje vlade frančiškanskemu generalu dejal, da izhaja iz njegove družine mej drugimi duhovskimi in svetnimi dostojanstveniki tudi prvi škof v Peking, glavnem mestu Kitajske. Bil je frančiškan, s samostanskim imenom Bernardin. Naši kitajski misijonarji so se za to zanimali in stvar nadalje preiskovali. Preiskava je dognala, da je bil Bernardin della Chiesa od l. 1696 do l. 1721 škof pekiški, a ni mogel ondi rezidirati ampak v nekem drugem mestu provincije Shantung, kjer je tudi umrl. Mejljudstvom je sicer živelo sporočilo, da je v mestu pokopan, kje, tega ni vedel nihče. Kar najde Kitajec P. Yuan v neki molivnici paganskih menihov prav slučajno kos njegovega nagrobnega spominika, znamenje, da tudi grob ne more biti daleč, ki so ga res tudi kmalu našli. Po mnogih težavah z oblastni in lastnikom, so vendar smeli grob odpreti. Našli so še vse večje kosti s zlatim prstanom na roki in opeko pod glavom, v katero je bilo vrezano njegovo ime, nedvomen dokaz, da so našli pravi grob. Prstno kost s prstanom so v srebro vdelano poslali papežu v spomin na slavnega pradedca.

Naš novi kardinal eminenca Dennis J. Dougherty se je s narnikom "Olympic" 13. aprila vrnil iz Rima. V pristanišču je čakalo okrog 200 prominentnih vernih njegove nadškofije, mejtem ko se mu je šest duhovnikov v čolnu peljalo iz lu-

ke naproti. Za junijski konzistorij se napoveduje zopet nov ameriški kardinal. Najresnejši kandidat je vsekakor naš čičaški nadškof Most Rev. G. W. Mundelein, katerega imenovanje se je že zadnjič pričakovalo.

Koroški svobodomislec ne marajo redovnic. — Krščanski socialci so v koroškem deželnem zboru stavili predlog, naj bi se v novem paviljonu celovške bolnišnice nastavile redovnice. Socialisti in vsenemci so strnjeno glasovali proti in jih preglasovali. To je tudi en kos greha zoper sv. Duha. Da bi bolniki, morda celo eden izmed teh samih ob zadnji uri ne imel nikogar, ki bi ga s spravo z Bogom vznemirjal, zato proč z redovnicami.

V množicah se vračajo v katoliško cerkev anglikani. Angleški listi poročajo, da jih je izmej vojakov, ki so se borili na Francozkem in v Belgiji, kjer so imeli priliko na lastne oči spoznati katolicizem, 70 tisoč kovertiralo. Če bo šlo tako naprej, kakor gre že precaj let sem, bodo anglikanski cerkvi polagoma vsi, ki jim je res za resnico, hrbet obrnili.

Niko Zupanič-odpadnik. — Iz Ljubljane se poroča, da je mej drugimi odpadel k pravoslavju tudi Dr. Niko Zupanič, točasní rektor ljubljanskega vseučilišča, ter bivši jugoslovanski priganjač na jugoslovanski Ameriki. Njemu je za pravoslavje prav toliko kot za katolicizem, to je nič, zato ga bo menda pravoslavje prav tako malo veselo, kakor se nam malo toži po njem. Le toliko lahko rečemo, da bi od enega vseučiliškega rektorja pričakovali malo več moške prevdarnosti, ki se ne obrne po vsakem političnem vetru. Če pomislimo kako možato stališče so nemški vseučiliški profesorji zavzeli, ko so se po nolanu oglasili nekateri kulturnoobjni fanatiki, se nam zde kaki Zupaniči tako majhni, majhni.

Čuden Reverend. — Rev. John Willis, metodistovski pastor in neki James Hamilton, vodita v Michiganu propagando za odpravo vseh zasebnih in župnijskih šol. Le kakšen Reverend more to biti, ki se za kaj takega ogreva. Res ni katoliški, a taki čudni vzori so tudi pri protestanskem pastorku nekaj nezaslišanege, če ima kaj vere. Žalibog je mej modernimi protestantskimi pastorki raznih sekt veliko taci, ki imajo toliko vere kot njih čevlji. Pri takem je kajnada vse mogoče. Upajmo, da bodo ovce bolj pametne, kot pastir, ali bolje najemnik.

Za gotove matere. — Čičaški nadškof Most Rev. Mundelein je ob priliki blagoslovljenja zavoda za nezakonsko blagoslovljene matere izgovoril te-le pomembne besede: Neizmerna vrednost otroške duše, naj bo otrok kateregakoli naroda, ali kakoršnakoli bo njegova prihodnost, je bil edini nagib, ki nas je k tej vstanovi spodbodel. Da bi otrokova duša ne bila zgubljena je Kristus prišel na svet. Da otroškim dušam nudi priliko k življenju in zveličanju, je namen tega zavoda. Prišle bodo vanj dekleta ki bodo nedolžne ali nevedne žrtve, pa tudi dekleta, ki bodo zakrknjene grešnice, da prižgo luč sveta čudoviti stvari božji, človeški duši. In tu bodo iz teh otrok po sv. krstu postali božji otroci. A čeprav so taka dekleta grešnice, so manjše grešnice kot one žene, ki ščitene in čaščene po praksi omejitve rojstev, svojim lastnim otrokom odrekajo pravico in priliko do življenja in nebes.

Znamenit konvertit. — Sin slavnega ruskega pisatelja Maksima Gorkija, ki je svojemu očetu zvesto sledil po njegovih brezbožnih in pustolovskih potih, kot pravi moderni pagan, se je spreobrnil. Bil je v francozki tako zvani tujski legiji, kjer je v vojski zgubil roko. Dobil je pa vero. Ali ga je ta nesreča ali kaj privedla na pravo pot, časopisje ne poroča, pač pa pravi, da se je z vso resnostjo oklenil katoliške vere in da hoče zdaj stopiti še v frančiškanski red.

Sveta Rusija. — Vedno bolj se množe glasovi od raznih strani, da boljše vizem rusko ljudstvo versko pomlaja in preraja. Boljševiki sami, ki se vračajo z misijonskih potov po tujini nazaj domov, to priznavajo. Delavci po tovarnah imajo obešene svete podobe, pred katerimi opravljajo svoje vsakdanje pobožnosti. K podobam, ki jih je imelo ljudstvo v veliki časti in jih je radi tega vlada spravila v muzeje, romajo cele množice in molijo tam. Seveda vladi to ni ljubo, a prepovedati si ne upa. Neki iz Odesse vrnivši se italijanski častnik poroča, da so ondote cerkve ob nedeljah in praznikih polne vernega ljudstva. Tudi vojake rdeče garde je videti vmes. Iz južne Rusije pa prihajajo poročila, da se opaža katolicizmu prijazno stremljenje. Kakor čujemo tudi v Rimu stavijo veliko upanje na Rusijo. Baje se že delajo obširne predpriprave za misijone na Ruskem, ko se razmere malo uredi. Največ upanje na vspeh dajejo sinovom sv. Frančiška. Pri tem bodo prišle pred

vsem jugoslovanski frančiškani v poštev. Naša redovna mladina v stari domovini se že navdušuje za to vzvišeno poslanstvo.

Protestanti in misijoni.—Protestanti so se začeli zanimati za misijone mej pagani šele, ko jim je doma začelo vse v franže iti. Danes njih misijoni ne le tekmujejo s katoliškimi, ampak jih v marsičem celo prekašajo, tako, da če bi se misijoni presojali le po zunanji vredbi in vrednosti, bi bilo na mestu, kar je dejal anglikanski škof, da protestantski misijoni zavzemajo v življenju cerkve prvo mesto. L. 1908 je znani njih učenjaki Harnack vedel le za 5000 misijonarjev svoje vere. Danes jih je samo na Kitajskem 26,210, mejtem, koje naših samo 15,135. Protestanti imajo ondi osem visokih šol, mi pa le eno. Pobudo za ves, nedvomno velikanski napredek, ki se kaže zlasti po vojski, je dala predvsem protestantska Amerika s svojim ogromnim denarjem, ki ga je mej vojno zaslužila — cena krvi. Združene njih sekte, ki štejejo 25 milijonov vernih, so se zedinile v sklepu, da hočejo postaviti na noge armado misijonarjev, ki bo štela 100,000 bojevnikov, za kar bo treba ogromne vsote šestih milijard frankov, ki jih upajo v petih letih imeti skupaj. Če bi bila samo zunanja plat misionskega dela merodajna, bi mi morali hočeš nočeš reči, da je zmaga njih.

Toda tu ima glavno in zadnjo besedo resnica, ne zunanji aparat. To nam pa seve ne sme dajati potuhe, da bi mi skrb za misijone kar Bogu prepustili, ker tudi naša misijonska zgodovina ne pozna slučajev, da bi Bog misijonarjem in njih ovčicam kdaj pustil mano deževati. Zato je tudi naša dolžnost podpirati misijone, gmotno in z molitvijo. O kaki ameriški katoliški akciji za misijone ni veliko slišati.

Dva nova sobrata sta nam prišla iz starega kraja na pomoč. Rev. P. Benvenut Winkler in Rel. Fr. Viktorijan Znidaršič. Rev. Father Benvenut, priznan govornik, bo deloma pomagal pri našem tiskovnem podjetju, deloma pa misijonaril po naselbinah. Komaj je prišel v New York, ga je že tamkajšnja naselbina vpregla za misijon. Fr. Viktorijan je bil dalje časa v sveti Deželi. Vrnivšega so predstojniki poslali v Mostar, da se v tamkajšnji frančiškanski tiskarni izuči tiskarstva, ker so tudi sobratje v starem kraju mislili na lastno tiskarno. Toda v teh žalostnih razmerah so morali načrt za nedogleden čas odustiti. Fr. Viktorijan so pa nam odstopili. Obema sobratoma bratski: Dobrodošla!

Drož.

Prst božji.

Neka brezverna žena v francozkem Jura pogorju, je veliki petek svoji verni sosedi, ki je polenovko kuhala, pokazala lep kos pečenke in ji z nekim sa-

tanskim preziranjem postne postave dejala: Poglej kako mi gre v slast! Prepričana sem, da mi prav tako ne bo v želodcu ostala, kot druge dneve ne. Po teh besedah s slastjo ugrizne, odgrizne, použije in se v trenutku zgrudi mrtva.

Slučaj ki ni slučaj.

Prvaki mesta Tuy na Španskem so se pri ministerskem predsedniku Canaleji pritožili, zakaj se država nič ne zmeni, da bi njih obmejno mesto proti Portugalski zavarovala. V svojem protestu pravijo mej drugim: Bog reši Španijo! Canalejas, framazon, jim je brzojavno odgovoril: Španija ne potrebuje, da bi jo Bog reševal! Par meseccev na to je pa Bog rešil Španijo Canaleje. Postal je žrtev atetata.

Vse se kaznuje.

Nemški modroslovec-čudak Nietzsche je mej drugimi budalostimi in krutostimi napisal tudi te-le nečloveške besede: "Slabotni in pohabljeni naj poginejo, še pomagati jim je treba — namreč na oni svet. Katera je najgrša vseh napak? Sočutje s slabotnimi in pohabljenimi". Ko bi se bili drugi po tem njegovem nauku ravnali, bi bil šel on sam deset let prej na oni svet kakor je šel. L. 1880 se mu je um omračil, da ni nič več k sebi prišel. Celih deset let je bil potem navezan na krščansko usmiljenost drugih. Umrl je l. 1900.

PRIMITE TATU.

Pred nekim francozkim porotnim sodiščem je stal osemnajstletni mladenič kot roparski morivec. Samo radi dveh frankov je umoril neko ženo. Njegov zagovornik Dr. Appert je mej drugim dejal: Pred seboj vidim podobo Križanega in jo pozdravljam. Obesili ste jo v sočno dvorano, kjer hudodelnikom odmerjate kazen in jih obsojate na smrt. Toda zakaj ni videti podobe Križanega tam, kamor svoje otroke pošiljate v šolo? Zakaj se hudodelniku šele tu pokaže križ? Ko bi mu ga bili pokazali na šolski klopi, bi mu ga morda nikdar niti bilo treba gledati z zatožne klopi. Vi ste gospodje, pravi sodnemu obojstvu, ki vas tožim, vi, ki sejete mej ljudstvo nevero in naravno propalost. Potem se pa še čudite če vam mladina s hudodelstvi in podivjanostjo odgovarja. Obsojite mojega klijenta, toda jaz bom proti vam vložil tožbo, to je moja dolžnost.

TO JE BIL DEČKO.

Za časa preganjanja v Indokini je bil v kraju Than Hoa priveden pred man-

darina krščanski deček Pavel Moi. Mandarinu se je dečko smilil, zato ga je hotel z obljubami pripraviti do tega, da bi se odpovedal krščanski veri. Srebrno šibico ti dam, mu pravi, če to storiš. Deček odgovori: Ni zadosti! Dobiš pa zlato. — Ni zadosti! — Kako pa hočeš? — Tako, ki je toliko vredna, da bom kupil drugo dušo.

OČITNA KAZEN.

Župnik v Exles na Francozkem je dejal neki zanikerni materi, naj pošilja svojega otroka h krščanskemu nauku. — Ona se mu je pa odrezala: Hrasti vseeno rastejo, četudi ne hodijo h krščanskemu nauku. Res je njen sin rasel kot hrast, popolnoma sam sebi prepuščan. In ko je tako zrastel kot hrast, je bil na smrt obsojen, kot morivec svoje lastne matere.

KAZEN ZA GREH.

Francozki senatni prezident Wallon je leta 1904 dejal v zbornici: Ker se je veri napovedal boj, je izbruhnila vojska vseh zoper vse. Cerkev in duhovščina ne sme imeti miru, tako so mislili, govorili in delali jakobinci. Posledica in prekletstvo tega pa je, da od tistega časa država ne morejo priti do miru.

St. Joseph, Minn. — Od 5.—7. marca smo imeli pri nas lepo pobožnost, štiridesetnega češčenja. Sicer to ni nič izrednega, izredna je le slovesnost s katero se je obhajala. Pridigovali so prevz. g. škof Dr. Jakob Trobec. Njih besede nam gredo vedno, kadar jih slišimo globoko do srca, pač zato, ker tudi pridejo od srca. Tudi sklepno slovesno sv. mašo so imeli, ki so jo tako priladensko peli, kakor bi imeli šele trideset let. V spovednici so pomagali prečastiti gospodje John in Joseph Trobec in drugi. Pri sklepu je bilo šest prečastitih gospodov. Bog daj, da bi bilo saj ob letu zopet tako lepo.

ZAHVALE.

Za ponovno uslišane prošnje izrekam prebl. Devici Mariji prisrčno zahvalo.

M. N., Lorain.

V hudi stiski sem se zatekla k prebl. Devici Mariji in bila uslišana. S tem rada spolnujem svojo obljubo, da se bom javno zahvalila.

Marija Konečnik,

Morgantown.

V mučni družinski zadevi sem se z zaupanjem obrnila na presv. Srce Jezusovo in presladko Srce Marijino za pomoč. Izprosila sem, kar sem želela, zato se čutim dolžno javno se zahvaliti.

Frančiška Skulj,

Cleveland, O.

Hvala presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srvu Marijinemu za ljubo zdravljenje.

Ana Bajuk, Pueblo.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecem priporočam svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike v Ameriko, razne kupne pogodbe, pooblastila, zaprisežene izjave in druge enake listine, se obrnite vedno na svoja rojaka in boste **NAJBOLJE** postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico zemljišč tu in v domovini. Posredujeva tudi v tožbenih zadevah med strankami tu in v domovini, izdelujeva prevode na angleški jezik in obratno, tolmačiva na sodnijah in dajeva vsakovrstne navodila. Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SELZ BROS.

Priporočam vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporočam se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih snakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulanci in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za oteklino itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

